

Lode Vanoost

Israel – från ord till handling

Inledning

I tidningspressen är nyhetsingresserna om Israel och Palestina mestadels såsom i följande exempel. *Sydsvenskan* 2019-05-04: ”Omkring 250 raketer har under lördagen avfyrats mot Israel – som svarat med flygattacker ... EU uppmanar palestinierna att upphöra med beskjutningarna”; *Svenska dagbladet* 2019-03-27: ”Raketbeskjutningen från Gaza mot Israel fortsatte ... om än i mindre omfattning än de senaste dagarna. Tre raketer ...”; *Dagens Nyheter* 2019-05-06: ”Fyra israeler och 27 palestinier har dödats i de senaste dagarnas stridigheter ... Israel uppger att över 600 raketer skjutits från Gaza.”

Nyhetsanslagen skiljer sig således inte från hur Israel förklarar saken: Vi försvarar oss.

Men i Wikipedia-artikeln [Israel-Palestina-konflikten – antal dödsoffer](#) kan vi t ex i tabellen ”Dödade under Gazakonflikten (27.2-18.1 2019)” läsa följande. ”Palestinier dödade av Israels krigsmakt 1397. Israeliska militärer dödade av palestinier 5+1. Israeliska civilpersoner dödade av palestinier 3. Palestinier dödade av palestinier 18.”

Siffor som tydligt pekar på att de flesta offren i konflikten är palestinier. Varför?

Nedan återges tre recensioner av böcker som behandlar olika aspekter av detta problem: ”Tio myter om Israel”, ”Israels grymhet mot människorna i Gaza”, och ”100 år av brittiskt stöd till sionismen”. I likhet med de recenserade böckerna tar recensionerna fasta på vilka handlingar har tagits, av vem, vilka och om syftet kan klarläggas? Recensent är Lode Vanoost. Böckerna är Ilan Pappés *Ten myths about Israel*. Norman G. Finkelsteins *Gaza: an inguest into its martyrdom* och David Cronins *Balfour's Shadow*.

Tio myter om Israel. Pappé räknar upp fler myter än vad länder brukar ha för att karakterisera sig själva. Skälen är uppenbarligen staten Israels motsättningsfulla historia. Det som utmärker de israeliska myterna är att de presenteras som nödvändiga fakta för att rätta till felaktiga uppfattningar. De ses som tillhöra historia istället för etnologi och folkliv.

Israels grymhet mot människorna i Gaza. Boken, som egentligen baseras på 4 olika undersökningar omfattande en tidsrymd av 6 år, borgar för att de slutsatser som Finkelstein drar är tillräckligt spridda i tid så att ingen kan hävda att de inte skulle kunna generaliseras. Hans ytterligare styrka är i noggrannheten hur de görs. Det går inte att hävda att hans slutsatser bygger på otillräckliga fakta. Ifall andra undersökande journalister följde hans tillvägagångssätt skulle politikerna utrymme för svepande utsagor krympa avsevärt.

100 år av brittiskt stöd till sionismen. Av recensionen framgår mycket tydligt att när boken hävdar att målet med Israel från allra första början var kolonisering, så håller det sträck. Det är inte så att dagens Israel är ett resultat av olika historiska, ibland tillfälliga, faktorer. Det innebär att palestiniernas åsikt att Israel har påtvingats dem är med sanningen överensstämmande. Det ger en större rättvisa i de ideologiska ståndpunkterna. Palestiniernas krav är inga orimligheter. Tvärtom är de ett legitimt självförsvar.

Per-Erik Wentus.

Ilan Pappé – Tio myter om Israel

Den välkände judisk-israeliska historikern Ilan Pappé har under årens lopp skrivit ett flertal böcker om Israel och Palestina. Det är ett område som inte skiljer sig från många andra i Mellanöstern. Här härskar ingen fred.

I fjol kom han ut med en ny bok som riktar sig såväl till den intresserade allmänheten som till dem som vill beväpna sig med argument som utgår från fakta. Boken är en tillgång att ha när området, utan till synes nåt slut, blir allt mer motsättningsfyllt.

Ilan Pappé. *Ten myths about Israel*. London: Verso Books, 2017. -192 s. ¹

Han ser sin bok som ett arbetsverktyg, en handbok, för aktivister i försvaret av palestiniernas rätt till självstyre. Det är värt att ha en god kännedom om landet. Pappé vänder sig mot hållningen att en akademisk undersökning och ett politiskt engagemang vore motstridiga. ”De bästa studenter jag har haft nöjet att undervisa och ledsaga har även varit de mest engagerade”

Sammanfattningen som här presenteras bygger på den inledning som Pappé ger i boken. De sex första myterna är de historiska. Därefter kommer tre myter av idag som avslutas med en myt om framtiden.

Palestina var ett folktomt land. Denna myt framställer Palestina som folktomt. Ett torrt närapå ökenlandskap, som upparbetades genom sionisternas tillströmning. Verkligheten var emellertid att landet var ett blomstrande samhälle som var i en snabb förändringsprocess av modernisering och nationellt uppvaknande.

Judarna var ett folk utan land. Myten om ett Palestina utan folk får här sin avbild om ett folk utan land. Var då judarna i verkligheten de ursprungliga innevanarna i Palestina som följaktligen

¹ Den engelskspråkiga versionen av boken kom ut 2017, och kan beställas från alla större bokdistributörer Europa (såsom Bokus och Adlibris i Sverige). I Tyskland finns dessutom *Was ist los mit Israel. Die zehn Hauptmythes des Zionismus*. Neu-Isenburg: Cosmics Verlag. [2016] -161. I Norge har boken kommit ut på norska: *Ti myter om Israel*. Oslo. Solum Bokvennen, 2018. -237 s.

förtjänade allt stöd att kunna återvända? Pappé hoppar över de historiska bevisen (de kan hittas på annat håll) och fastslår att realiteten var en helt annan. De äkta ättlingarna till romartidens judar var de palestinier som först tvingades övergå till kristendom och senare till islam.

Sionism är judendom. Är antisionism detsamma som antisemitism? Pappé gör en historisk analys om den judiska hållningen gentemot sionismen och undersöker hur sionismen har manipulerat judendomen och gjort det med strategiska och koloniala syften.

Sionism är ingen kolonialism. Den fjärde myten är att det finns inget som helst samband mellan sionism och kolonialism. Sionismen ska vara en nationell frihetsrörelse. Verklighetens motargument är att sionismen är en koloniserande bosättningspolitik på samma sätt som skett i USA, Sydafrika och Australien.² Palestinska organisationer är inga terrorgrupperingar utan antikoloniala frihetsrörelser.

Palestinierna lämnade frivilligt sin hembygd 1948. Pappé motbevisar myten fullständigt att landsflykten 1948 skulle ha varit frivillig.

Kriget 1967 var ”inget krig israelerna valde”. Enligt den officiella israeliska historieskrivningen var kriget 1967 något Israel tvingades till. Pappé klargör att målsättningen redan 1948 var att ta över och kolonisera resten av Palestina och att förberedningen för ett infall hade gjorts under ett antal år innan. Det skedde långt innan den s.k. egyptiska provokationen skedde.

Israel är den enda demokratin i Mellanöstern. Den sjunde myten är att Israel skulle vara en demokrati och således den enda i Mellanöstern. Pappés analys visar att palestiniernas ställning i Israel och i de ockuperade områdena (vilka tillsammans totalt sett utgör hälften av den befolkning som Israel behärskar) är av sådan art att man kan inte tala om någon demokrati.

Oslo mytologin. Det är en myt att Osloavtalet var en fredsprocess. Den är i verkligheten ett kluster av ett flertal myter som presenteras som en myt. Det var inget fredsavtal utan ett lyckosamt sätt för Israel att konsolidera och fördjupa sin ockupation.

Mytologierna om Gaza. Myten om Gaza är en samling av myter. Den främsta av dem, som upprepas ständigt och jämt, är att befolkningens elände helt och hållet är följderna av Hamas terroristiska karaktär. En underliggande myt är att Israel har dragit tillbaka den tidigare judiska bosättningen som ett fredsgest. I denna mytologi passar även påståendet om krigerna mot Gaza som ett israeliskt ”självförsvar”. I ärliga stunder, som kan ske om än sällan, erkänner även de mest övertygade sionisterna att Hamas till största delen är något som Israel har skapat.

För Hamas var fram till 1979 en mycket marginell religiös rörelse för att därefter med kraftiga bidrag ha gjorts till en organisation för att uppväga Fatahs och PLO:s inflytande. Ett *Divide et impera*.

Pappé klargör i detta kapitel att begreppet ”krig” inte är tillämpligt på vad Israel gör i Gaza. ”Det är ett gradvist folk mord” (folk mord som sker steg för steg men vars slutgiltiga mål är att just utplåna det.) Allmänt kända är de tre stora krigerna mot Gaza: *Cast Lead* [Gazakriget] (2008-2009), *Pillar of Defence* [hebreiska namnet betyder ”Pelare av rök”] (2012), *Protective Edge* (2014) [Gazakriget 2014]. Pappé påminner att dessa inte varit de enda utan att det alltid skett andra som *First Rain* 2005, *Summer Rains* [Operation Sommarregn] och *Autumn Clouds* 2006, och 2008 var det *Summer*, *Autumn* och *Hot Winter* innan *Cast Lead* sattes i verket.

En tvåstatslösning är den enda vägen framåt. Pappé klarlägger till slut den tionde mytens realitet, som säger att en tvåstatslösning är den enda lösningen som för framåt mot fred.

Efter dessa tio kapitel, som här presenterats koncentrerat, kommer Pappés sammanfattning där han klargör Israels realitet som en koloniserande stat. Det sker bl.a. med en tidslinje med nyttiga

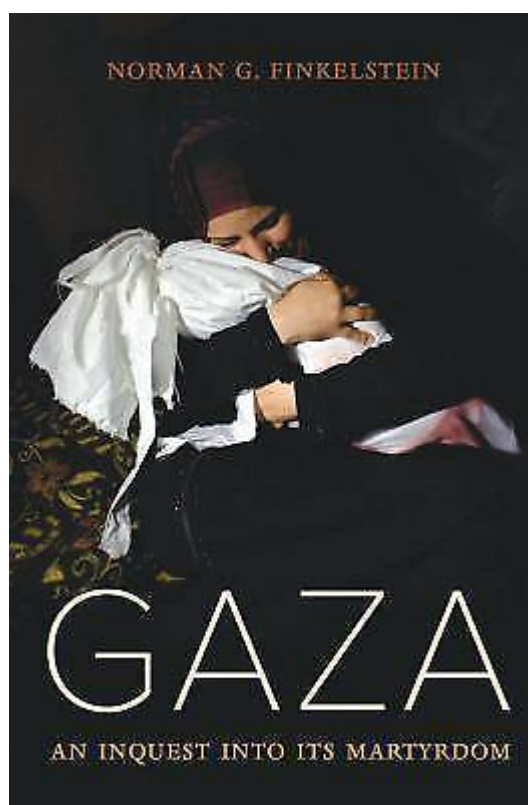
² Begreppen koloni, kolonialism, kolonisation och kolonisering är flytande. Men en grov uppdelning kan gälla. Kolonialism = politisk kontroll. Kolonisation, kolonisering = storskaligt migrationsinflöde.

hänvisningar om att söka upp ytterligare argument mot myterna. Pappé visar övertygande att det bästa sättet för att fläka upp myter är historiska fakta. Boken är ytterst informativ och lämpar sig för den som står fast vid att rättfärdighet och frihet för samtliga är de enda värdena som bör vara normerna för en lösning för Israel och Palestina.

DeWereldMorgen.be (Bryssel) 25 februari 2018. Översättning från nederländska och noter Per-Erik Wentus.

Israels grymhet mot människorna i Gaza

Norman G. Finkelstein har skrivit ett flertal böcker om det palestinska Gaza. Det har varit undersökningar av hur befolkningen har behandlats av staten Israel. Hans undersökningar har alltid borrh sig ner till verklighets minsta detalj. Nu har han kommit med en ny inventering. Bokens första del handlar om vad som hände under Israels anfallskrig Operation Cast Lead (2008-9). Del två om den s.k. Goldstein rapporten, som de israeliska grymheterna tvingade fram. Del tre om vad som hände på Gazakonvojens fartyget M/V Mavi Marmara (2010) och dess efterföljder. Del fyra om Operation Protective Edge (2014).

Norman G. Finkelstein. **Gaza – An Inquest Into Its Martyrdom**. Oakland/CA: University of California Press, 2018. – 419.

Den som läst hans tidigare böcker känner till hur han går till väga. Han undersöker i detalj rapporter, berättelser, tidningsartiklar, webbsidor etc och drar sina, utifrån fakta, obestridbara slutsatser. Han lämnar ingen sten ovänd. Med sin senaste bok har han haft samma tillvägagångssätt och målsättning. Vad läsaren får är ett gediget uppslagsverk som är både en guldgruva och en nödvändighet för varje journalist eller aktivist liksom för dem som tar strid för att människovärdet och -rätten oinskränkt även ska gälla för människorna i Gaza och Palestina.

En stor lögn och tusenden smålögn

I sin inledning gör han klart vad läsaren har att förvänta sig. “Men varken de omänskliga och olagliga blockader som Israel har vidtagit gentemot Gaza eller de återkommande mord ”operationer” som Israel har igångsatt kan härledas till ett gensvar på Hamas raketer. De har varit politiska beslut

som gjorts utifrån Israels politiska övervägningar vari Hamas militära aktioner har spelat ingen som helst roll.”

“Uppfattningen av att ett fyrverkeri från en myrstack skulle kunna utöva ett inflytande på en av världens mäktigaste militärmakter är skrattretande – eller för att säga det rent ut; det visar på den formidabla desinformationsmakten som den har.”

“Gaza handlar om en stor lögn som har tusenden, till synes oskyldiga hemlisar, av smålögnerna i sig. Bokens målsättning är att blottlägga den stora lögnen genom att avslöja var och en av smålögnerna.”

Finkelstein håller sitt löfte.

Operation Cast Lead och vad som följde av den

Anfallet på Gaza pågick från 27 december 2008 till och med 18 januari 2009. Finkelstein påminner oss om att operationen hade föregåtts av andra om än mindre; Operation Summer Rains och Autumn Clouds 2006 och Summer, Autumn och Hot Winter 2008.

Hamas hade vunnit det palestinska parlamentsvalet 2006, som var det första och tills nu det enda ärligt genomförda, mot Yassir Arafats rörelse Fatah. Det var mot alla förväntningar. Politiker i väst hade inte sett följderna av den årslånga korruptionen, misslyckade förhandlingarna och de brutna löftena som Fatah legat bakom och därmed inte heller förstått att folk just därför valde det extrema alternativet Hamas. Det är detta felslut som Gaza och dess befolkning fortfarande får sota för.

Det råa och öppna våldet på en försvarslös befolkning som kännetecknade Operation Cast Lead var för Israel en vändpunkt. För första gången i historien tycktes den israeliska staten misslyckas i att försälja sina handlingar, som sanitära åtgärder, till världssopinionen.

Finkelstein visar på hur Israel gång på gång provocerade Hamas för att kunna ha en ursäkt för att vidta en åtgärd, som i verkligheten var beslutad lång innan av helt andra skäl. Hamas mycket defensiva hållning, hotade att Israel skulle tvingas till förhandlingsbordet, något som israelerna till varje pris ville förhindra.

Återställa trovärdigheten av förmågan till terrorisering av ett folk

Israel hade i maj 2000 på ett förnedrande sätt drivits ut ur Libanon efter ett nederlag och kunde inte längre övertyga USA om att de hade kraften kvar till ett krig mot den eviga fienden Iran.

“Trovärdigheten av Israels förmåga att terrorisera hade krympt. Det var tid att byta till ett annat mål. Det pyttelilla Gaza, knappt försvarbart men stolt upproriskt, passade.”

I fortsättningen skulle Israel använda disproportionellt våld helt öppet i enlighet med sin Dahiya-doktrin av år 2008. För “förnedringen 2006 måste rättas till.” “Bilderna av förstörelsen (i Gaza) var avsedda för israelernas, inte fiendens, ögon som hungrade av hämnd och nationell stolthet.”

Finkelstein tar också ner Hamasraketerna till sin rättmätiga dimension. Fyrverkeri med metallskrot som mest av en slump kunde skada hus eller råka träffa en människa.

Omedelbart efter Operation Cast Lead satte Israel igång en propagandakampanj för att vända den negativa svallvågen. Man underströk till exempel att man ringde till innevanorna att ett bombardemang var på väg. Det finns i Gaza knappt några fasta telefonlinjer kvar, de flesta har en mobil så de kunde svårligen veta om de var i farozonen eller inte. Dessutom är en flykt i ett så tätt befolkat område som Gaza inget val, när situationen lite längre bort kan vara än värre. “Hur effektiv är en skylt med 'Vid brand använd nödutgången' om du befinner dig i en byggnad utan nödutgång.”

Israel hävdade också att ambulanser användes för förflytta motståndsmän, även om det inte finns något bevis för det. Deras egen blå-ljus-personal intygade att Hamas aldrig har missbrukat ambulanser. Listan över Israels krigsförbrytelser är däremot ändlös: skolors och sjukhusförstörelse,

liksom nödvändig infrastruktur som vatten- och strömförsörjning. Finkelstein summerar dem en efter en.

Finkelsteins bok är synnerligen informativ men långt ifrån någon angenäm läsning. Den själv-säkerhet med vilken israelerna spyr ut sitt raseri är svår att ta till sig sida upp och sida ner. Men med Finkelsteins ord "Detta måste vi känna till. Det får inte förtigas".

Goldstein bekräftar, Goldstein förnekar

Bokens del två behandlar Goldstone rapporten som kom till efter Operation Cast Lead. Israel beskylls för krigsförbrytelser i ett officiellt FN dokument och det sker av ett expertteam under ledning av en öppen sionist. Fast Finkelstein ger inte mycket för rapporten.

Det är otvivelaktigt så att Israel först pekats ut som skyldig men rapporten behandlar också Hamas aktioner fast på ett sådant sätt att det skulle ha rått en balans dem emellan, vilket är ett falsarium i och med att det fullständigt förbiser det reella militära kraftförhållandet. Även sättet som Goldstein tillbakavisar sin egen rapport ges ingen nåd i Finkelsteins analys.

M/V Mavi Marmara och kriget mot Gaza 2014

Tredje delen i boken handlar om passagerarfartyget M/V Mavi Marmara där nio turkar rättsvidrigt dödades av den israeliska armén på internationellt vatten och om FN- och ngo-rapporterna. Det är onödigt att påpeka att Finkelstein kommer till andra slutsatser än den israeliska och USA regeringen (som i sitt efterfölje har regeringarna i EU-staterna för vilka Finkelstein endast har det största föraktet).

Den starkaste delen – om man nu kan tala om det i en sådan bok – är den avslutande fjärde delen som handlar om Operation Protective Edge 2014. Finkelstein gör ett fnöske av det israeliska påståendet att detta nya anfall på Gaza skulle ha haft något att göra med ett självförsvar.

Dessutom är han stenhård gentemot människorättsorganisationerna Human Rights Watch och Amnesty International. Genom att skapa en falsk balans mellan ömsesidiga förstörelser och mord. infogas de två stridande parterna i konstruktionen som Israel vill sälja till världen: att det är en "konflikt" där våldet och offren fördelas "jämt" mellan "bägge sidor".

Finkelstein går in i detalj igenom Amnesty Internationals Unlawful and Deadly analys där bl.a. förstörelsen av 17 sjukhus och 56 lokala hälsocentra behandlas. Enligt Amnesty International hade Hamas tre gånger använt sig av dessa byggnader för att gömma stridande som användes för att anfalla den israeliska armén i Al-Wafa, i Al-Shifa och i Shuhada al Aqsa. Finkelstein vederlägger påståendena fullständigt. Ingenting stämmer. Påståendena kommer från den israeliska armén utan att några som helst konkreta bevismaterial har lagts fram.

Finkelstein lät Amnesty International läsa stycket innan det publicerades. Han har tagit med deras svar i boken. Svaret deras plockar han ner till vad det är: Amnesty försöker få sin slutsats till något så att det skulle se ut som om en sedvanlig militär operation hade råkat gå över styr, när den i verkligheten "från första början hade haft den civila befolkningen som sitt mål". Den slutsatsen tordes Amnesty inte dra även om de själva hade lagt fram bevisen.

Endast en internationell påtryckning erbjuder räddning

"Israel kan inte ändras inifrån, då det är oförmöget att omforma sig självt. Det är på varje nivå, inte minst inom rättsväsendet nersmittat av en dryck av rasism och arrogans, som spridit sig i hela den politiska organisationen vars immunsystem klappat ihop. En stat som under så många år – med ett överväldigande stöd av den egna befolkningen och utan den minsta antydning till ånger – startat återkommande blixkrieg mot en omgivande försvarslös befolkning är alltigenom sjukt."

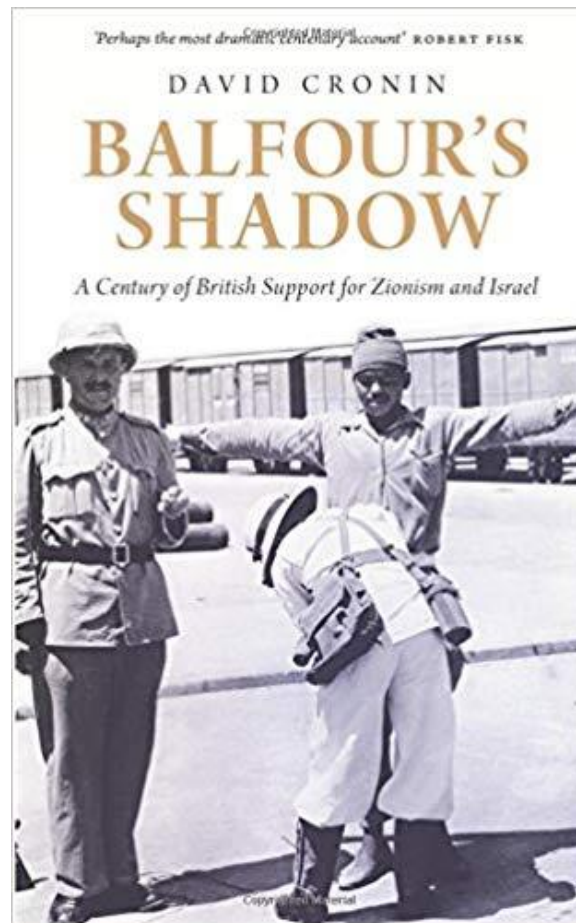
Finkelsteins slutsats är att Gaza och alla palestinier kommer att framgent ha det värre än någonsin tidigare. Så länge som USA och EU stödjer regimen i Israel är ingen förbättring i sikte. Endast en internationell påtryckning av en världsomfattande opinion kan rädda Palestina. En israelisk

journalist Gideon Levy höll nyligen med i ett tal på den American Press Club. Endast *Bojkott, Desinvestering och Sanktioner* (BDS) kan erbjuda en räddning. Endast det inger Israel skräck.

Uitpers.be (Bryssel) 13 mars 2018. ("De gruwel van Gaza"). Översättning från nederländska Per-Erik Wentus.

100 år av brittiskt stöd till sionismen

Ännu efter hundra år skymmer Storbritanniens skugga Palestinas framtid. Den tog sin början den 2 november 1917 då den brittiske utrikesministern Arthur Balfour skrev ett brev till den konservativa parlamentsledamoten Lionel Rothschild vari han sa att den brittiska regeringen ger sitt stöd till ett "nationellt hem" åt judarna i Palestina. Idag har vi följderna. Det är briterernas stöd till kolonisering, etniska rensningar, krig och död. Den nuvarande statsministern Theresa May lät meddela att hundraårsminnet skulle firas med stolthet. Journalisten David Cronin ger oss historiens steg i sin senaste bok.

David Cronin. **Balfour's Shadow. A Century of British Support for Zionism & Israel (1917-2017)**. London: Pluto Press, 2017. – 221 s.

Valet av begreppet "nationellt hem" var mycket genomtänkt. I den internationella rätten fanns inte termen. Och brevet var medvetet vagt över vad man egentligen menade: utrymme för judar vid sidan av de dåvarande innevånarna eller en egen judisk nation.

Britterna tog sig an judarnas sak med en gång. Baksidan av myntet hur den palestinska befolkningens rättigheter skulle försvaras och varöver den brittiska regeringen hade skrivit "... de i Palestina icke-judiska boendes civila och religiösa rättigheter inte skulle skadas ..." redogör Cronin för i sin väldokumenterade och detaljrika bok.

Storbritannien var huvudaktören i att underlätta detta sionistiska projekt, ända fram till utropandet av staten Israel 1948. Från och med 1950-talet var britererna tvungna att ge taktippen till USA även

om det skedde utan entusiasm. Det blev tydligt efter det brittiska och franska försöket 1956 att stoppa den egyptiska nationaliseringen av Suezkanalen, som skulle bli en ekonomisk motgång för dem. USA var allt annat än tillfredsställd med deras inskränkta agerande

Söndra och härska politiken

Det cirkulerar fortfarande myter om ”Balfour-deklarationen” och om åren strax därefter, men de saknar faktaunderlag. Arthur Balfour var vad man, med dagens språkbruk, kunde kalla en pro-sionistisk anti-semit och en stenhård kolonialist. Som minister för Irland gav han brittiska soldater frisedel att skjuta på irländska demonstrationer. När han var statsminister 1905 godkände han hårda invandringslagar i syfte att förhindra ryska judar, som flydde förföljersena, kunde komma till Storbritannien. ”Det vore inte till civilisationens fördel i landet att ta emot en enorm massa människor med en annan Gudstro än majoritetens och vilka dessutom enbart gifter sig med sina gelikar.”

1917 var Storbritannien ännu härskare över ett enormt imperium. Britterna hade som gamla kolonialherrar en gedigen erfarenhet av hur bete sig mot andra folkslag. Det sägs att det brittiska imperiet inte brydde sig om etniska, språkliga, historiska och kulturella särdrag i sitt välde och att gränserna drogs utan att bekymra sig om dylikt. Inget kunde vara mindre sant. Man beaktade särdragen mycket noga men inte för att respektera dem utan för att medvetet skända dem med syftet att skapa ”dominions” istället för länder och därmed bygga in interna konflikter med syftet *Divide et impera*.

Den principen omsattes också i Palestina efter det att Storbritannien tagit över det politiska styret efter det Ottomanska rikets sammanbrott 1923. Befolkningen gavs både halvdana och entydiga budskap om att ge plats för nytillkomna judar. Protester besvarades hårdhänt. Britterna hade en mycket erfaren poliskår för dylikt. De tog över delar av den poliskår som i blodbad hade slagit ner revolten 1916 i Storbritanniens äldsta koloni Irland.

Kolonisering ingen invandring

Från och med de första dagarna stod det klart att det inte var fråga om någon hjälp till en judisk invandring utan att det var en kolonisering. De nykomna judarna gavs jordegendomar varifrån de tidigare brukarna hade fördrivits.

Dessa inre flyktingar ”koncentrerades” i läger. Begreppet ”koncentrationsläger” användes i de brittiska rapporterna utan att de gavs någon negativ betydelse. Taggtråden köpte man i Belgien.

Efter världskrigets och förintelsens slut 1945 hade britterna ett nytt argument för att förflytta judar till Palestina. Samtidigt gjorde Storbritannien och den nya världsmakten USA allt vad de kunde för att förhindra att europeiska judar som ville flytta till Storbritannien och USA hölls tillbaka. Den amerikanske presidenten Harry Truman föreslog bl.a. att palestinier skulle ”emigrera” till Irak för att ge plats åt judarna.

Cronin beskriver i detalj hur den brittiska polisen och militären var en del av Naqba den etniska rensningen av den del av Palestina som skulle bli den nya staten Israel. Enligt brittiska rapporter gick det utmärkt. Den 15 maj 1948, den sista dagen för det brittiska styret, meddelade generalkonsuln Cyril Marriot att ”livet i staden (Haifa) är nära på normal, fränsett att det saknas araber.”

Från och med 1953 gick den brittiska vapenförsäljningen till Israel på fullt varv. Handelsintressen spelade nu en lika så stor roll visavi Israel som de geopolitiska och ideologiska. Dessutom stod det klart för britterna att ifall de inte gjorde allt skulle det israeliska vapenbehovet snabbt fyllas av länder som Belgien, Turkiet, Schweiz, Jugoslavien och Finland. Den brittiska radio BBC har, och hade från första början, varit noga med att se till att lyssnarna skulle få den rätta versionen av vad som hände i Palestina och senare Israel.

Femtio år av ockupation

Sedan 1967 ockuperar Israel resten av vad som är Palestina. Det är således i 50 år. Storbritannien spelar numera en underordnad roll i förhållande till USA och Israel.

Efter att Yassir Arafat 1969 tagit ledningen i (PLO) Den palestinska befrielseorganisationen utsattes den och Arafat för mutförsök, sabotage och regelrätta anfall. Det övergripande målet var att se till att PLO, och underförstått palestinierna, inte skulle kunna motsätta sig ockupationen.

Storbritannien blev under statsministrarna Margarethe Thatcher, John Major, Tony Blair, och Gordon Brown från och med 1970-talets senare hälft definitivt den underdåniga och tjänstvilliga furiren för USA och dess Mellan östern politik. Detta övermod gav dem en plats under den imperialistiska världsmaktens paraply. Både de konservativa som arbetarpartiet Labour utmärkte sig i denna pro-sionistiska politik och följaktligen brydde de sig allt mindre om vad folk tyckte. I synnerhet Tony Blair lät allt avståndstagande eller neutralitet försvinna i intet.

Det är först med Labourledaren Jeremy Corbyn som det finns en brittisk ledare för ett av de två främsta regeringspartierna som ger den internationella rätten sin rättmätiga plats liksom FN:s resolutioner. Det är således inte att förvånas över den förtalskampanj som Israel-lobbyn satte igång mot hans person. Försöket att brännmärka honom som en anti-semit har dock misslyckats med råge.

Vapenproduktion och försäljningen.

Dock tiderna förändras. I begynnelsen var Storbritannien den stora vapenleverantören för de judiska beväpnade (terror-) grupperna som var verksamma i Palestina, senare var det för den israeliska armén. Idag är det omvänt. Storbritannien köper mer vapen från Israel än man säljer. I synnerhet den israelisktillverkade drönaren Watchkeeper säljer bra. Den har också bakom sig en testperiod där de ”utprovats” mot det palestinska ockupationsmotståndet.

Aldrig någonsin har klyftan mellan den officiella brittiska Israel-politiken och opinionen i landet varit så stor som den är nu. Kampanjen Bojkott-Desinvestering och Sanktioner gentemot Israel uppstod 2005 i Storbritannien och växer ständigt. Statsministern Theresa May har meddelat att hon vill kriminalisera BDS-rörelsen. Dessutom verkar hon för att det ska stiftas en lag

som per definition fastslår att anti-semitism i alla dess former av protest och motstånd som innebär aktioner och förbrytelser även omfattar de som riktar sig mot den israeliska staten.

David Cronins bok är mycket väldokumenterad och är mer än läsvärd i det att den blottlägger realiteten hos det brittiska stödet till sionismen och till Israel.

Uitpers.be (Bryssel) 26 augusti 2017. (”Een eeuw Britse steun voor het zionisme sinds Arthur Balfour”) Översättning från nederländska Per-Erik Wentus.